

ἐστὶν ὁ ἀληθινός, ὅτι ἄλλος ἐστὶν ὁ σπειρών καὶ ἄλλος ὁ θερίζων (Ἰωάν. 4, 36-37). (Κι αὐτός πού θερίζει παίρνει μισθὸ καὶ μαζεύει καρπὸ γιὰ τὴ ζωὴ τὴν αἰώνια, ὥστε κι αὐτός πού σπέρνει νά χαίρεται μαζί μ' αὐτόν πού θερίζει. Κι ἐδῶ ἀληθεύει ὁ λόγος, ὅτι ἄλλος σπέρνει καὶ ἄλλος θερίζει).

*

Οὐκ ἐντρέπων ὑμᾶς γράφω ταῦτα, ἀλλ' ὡς τέκνα μου ἀγαπητὰ νουθετῶ. ἐὰν γὰρ μυρίους παιδαγωγούς ἔχητε ἐν Χριστῷ, ἀλλ' οὐ πολλοὺς πατέρας· ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ διὰ τοῦ εὐαγγελίου ἐγὼ ὑμᾶς ἐγέννησα. παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς, μιμηταὶ μου γίνεσθε (Κορ. Α' 4, 14-16). (Δέ γράφω αὐτά γιὰ νά σᾶς κάνω νά ντραπεῖτε, ἀλλά γιὰ νά σᾶς συμβουλέψω σάν παιδιὰ μου ἀγαπητὰ. Μπορεῖ νά ἔχετε χιλιάδες παιδαγωγούς ἐν Χριστῷ, ὅμως δέν ἔχετε πολλοὺς πατέρες· ἐγὼ εἶμαι πού σᾶς γέννησα ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διὰ τοῦ εὐαγγελίου. Σᾶς παρακαλῶ λοιπόν νά γίνεστε μιμητές μου).

Ὁ Παῦλος μιᾶ στους Κορινθίους ὡς πατέρας πού τούς γέννησε διὰ τοῦ εὐαγγελίου ἐν Χριστῷ, καὶ γνωρίζει πόσο δύσκολη εἶναι μία τέτοια γέννα, τί πρέπει νά δεχτεῖ ὁ ἄνθρωπος καὶ ποιές μεταβολές συμβαίνουν στήν ψυχὴ του. Τούς συμβουλεύει ὅπως ὁ πατέρας συμβουλεύει τὰ τέκνα του καὶ τούς καλεῖ νά γίνουν μιμητές του. Ὅπως ἀλλοῦ καλεῖ τούς πιστοὺς νά γίνουν «μιμηταὶ τοῦ Θεοῦ». Τούτη εἶναι ἡ μίμηση πού δέ γεννᾷ ἀνταγωνισμούς μήτε συγκρούσεις, γιὰτί εἶναι καρπὸς τοῦ Σταυροῦ. Εἶναι νά θαυμάζει κανεὶς τὴν ἐργήγορη καὶ τὴν ἐπαγρύπνηση τοῦ Παύλου γιὰ τούς πιστοὺς. Εἶναι ἡ ἐπαγρύπνηση ἑνὸς πατέρα πρὸς τὰ τέκνα του, καὶ μάλιστα τέκνα πού γέννησε πνευματικά.

Ἡ προσπάθεια νά μιμηθοῦμε τὸν Χριστὸ δέν ἀφορᾷ κανέναν. Κυριαρχεῖ μία γαλήνη ἐσωτερικὴ ἐκεῖ πού εἶμαστε καὶ σ' αὐτό πού εἶμαστε. Χωρὶς νά ζητᾶμε τίποτα περισσό-

τερο, ούτε νά θέλουμε νά ξεφύγουμε σέ κάτι άλλο. *Τεκνία μου, οὐς πάλιν ὠδίνω, ἄχρις οὗ μορφωθῆ Χριστὸς ἐν ὑμῖν!* (Γαλ. 4, 19). (Παιδιά μου, γιά σᾶς πάλι δοκιμάζω τούς πόνους τῆς γέννας, ὥσπου νά μορφωθεῖ μέσα σας ὁ Χριστός).

Ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ δέ χαρακτηρίζεται ἀπό ἀπαγορεύσεις ἢ ἀποτροπές. Δέν δίνουν τόν τόνο οἱ ἀπαγορεύσεις. Τό μόνο πού ζητᾶ εἶναι νά μιμηθοῦμε μέσω αὐτοῦ τόν Πατέρα, παραμένοντας ἀπαρέγκλιτα προσηλωμένοι στόν κανόνα τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος περιλαμβάνεται στίς δύο πρῶτες ἐντολές: *Νά ἀγαπᾶς τόν Θεό, καί νά ἀγαπᾶς τόν πλησίον σου.* Ὁ Χριστός εἶναι ὁ ὁμόνος ἀγαθοποιός, ὁ ὁμόνος φιλόανθρωπος, εἶναι ἐκεῖνος πού τό ψεῦδος δέ ρίχνει καμία σκιά ἐπάνω του. Μήτε εἰσάγει κάποια θρησκεία. Αὐτό εἶναι πού κάνει τήν πίστη στόν Χριστό νά μήν ἀνήκει στά ὄρια τοῦ κόσμου τούτου.

*

Κάποια μέλη τῆς ἐκκλησίας τῆς Κορίνθου ἐπαίρονταν γιά τά πνευματικά τους χαρίσματα, καί τά ἐπιδεικνυαν, ὅπως οἱ ἀρχές καί οἱ ἐξουσίες ἐπιδεικνύουν τόν πλοῦτο καί τήν ἰσχύ τους. Ὁ Παῦλος τούς ὑπενθυμίζει ὅτι τίποτα δέν κέρδισαν ἀπό μόνοι τους. Ὅτι δέ σημαίνει τίποτε νά ὑπερηφανεύεται κανεῖς γιά τόν Ἀπολλῶ ἢ τόν Παῦλο ἢ τόν Κηφά σέ σχέση μέ κάποιον ἄλλον: *Ταῦτα δέ, ἀδελφοί, μετεσχημάτισα εἰς ἑμαυτὸν ... ἵνα μὴ εἶς ὑπὲρ τοῦ ἐνὸς φυσιοῦσθε κατὰ τοῦ ἐτέρου. τίς γάρ σε διακρίνει; τί δὲ ἔχεις ὃ οὐκ ἔλαβες; εἰ δὲ καὶ ἔλαβες, τί καυχᾶσαι ὡς μὴ λαβών; ἤδη κεκορεσμένοι ἐστέ, ἤδη ἐπλουτήσατε, χωρὶς ἡμῶν ἐβασίλευσατε* (Κορ. Α΄ 4, 6-7). (Αὐτά ἀδελφοί τά ἐφάρμοσα στόν ἑαυτό μου ... γιά νά μήν ὑπερηφανεύεται κανεῖς γιά τόν ἕναν ἔναντι τοῦ ἄλλου. Ἀλήθεια, ποιός σου δίνει ὑπεροχή; Τί ἔχεις πού νά μήν τό ἔλαβες; Ἀφοῦ τό ἔλαβες γιατί καυχέσαι σάν νά ἦταν δικό σου; Τώρα πιά εἶστε χορτασμένοι,

τώρα πιά ἔχετε γίνει πλούσιοι, χωρίς ἐμᾶς γίνατε βασιλιάδες). Ἡ ἀλαζονεία καὶ ἡ ξιπασιά δέν ταιριάζουν μῆτε χρειάζονται στοὺς μαθητές τοῦ Χριστοῦ. Αὐτοί, φτωχοὶ καὶ ἀνέστιοι ὄντες, ἀπέκτησαν τὸν πλοῦτο τοῦ Χριστοῦ, Ἵνα ζῶν ἔχωσι καὶ περισσὸν ἔχωσιν (Ἰωάν. 10, 10). (Γιὰ νὰ ἔχουν ζωή καὶ περίσσεια ζωῆς).

Οἱ ἀπόστολοι τοὺς τὰ χάρισαν ὅλα καὶ ἔγιναν οἱ ἴδιοι ὡς περικαθάρματα, σκουπίδια τοῦ κόσμου. Δέχονται ραπίσματα, δέχονται συκοφαντίες, γυμνητεύουν. Ὅμως ὑβριζόμενοι εὐλογοῦν, διωκόμενοι δείχνουν ἀνοχή, καὶ συκοφαντούμενοι ἀπαντοῦν μέ εὐγένεια. Οἱ πιστοὶ ἔχουν λάβει τὸν πλοῦτο τῆς εὐλογίας τοῦ Χριστοῦ. Τώρα πλέον εἶναι χορτάτοι καὶ πλούσιοι καὶ δέ χρειάζεται νὰ ἀνυψῶνουν τὸν ἕναν ἀπόστολο καὶ νὰ ὑποβαθμίζουν τὸν ἄλλον προκειμένου νὰ ὑπερηφανεύονται γι' αὐτό (Κορ. Α' 4, 7-8). Ὅλοι ἀνήκουν στὸν Χριστό, καὶ ὁ Χριστὸς μοιράζει τὰ χαρίσματα στὸν καθένα. Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ ἀγνωθῆτης, ἐκεῖνος βραβεύει μέ τὸ βραβεῖο τῆς ἀγάπης, καὶ ὄχι τῆς διάκρισης γιὰ τὸ ποιὸς «ὑπερέχει» ἀνάμεσα στοὺς ἀποστόλους. Ὁ Χριστὸς τοὺς βλέπει ὅλους μέ τὸ ἴδιο βλέμμα καὶ τὴν ἴδια εὐμένεια. Μέσα στὰ πρόσκαιρα πράγματα τοῦ βίου ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ λίθος ὁ ἐκλεκτός, ὁ πολύτιμος, πού ἐπάνω του θὰ θεμελιωθεῖ ἡ καινὴ βιοτὴ τους. Οἱ ἀπόστολοι τοὺς ἔδωσαν ὅ,τι εἶχαν, σέ σημεῖο νὰ θεωροῦνται οἱ ἴδιοι ἀθύρματα τοῦ κόσμου:

Δοκῶ γὰρ ὁ Θεὸς ἡμᾶς τοὺς ἀποστόλους ἐσχάτους ἀπέδειξεν ὡς ἐπιθανατίους, ὅτι θέατρον ἐγενήθημεν τῷ κόσμῳ, καὶ ἀγγέλους καὶ ἀνθρώπους. ἡμεῖς μωροὶ διὰ Χριστόν, ὑμεῖς δὲ φρόνιμοι ἐν Χριστῷ· ἡμεῖς ἀσθενεῖς, ὑμεῖς δὲ ἰσχυροὶ· ὑμεῖς ἔνδοξοι, ἡμεῖς δὲ ἄτιμοι. ἄχρι τῆς ἄρτι ὥρας καὶ πεινώμεν καὶ διψῶμεν καὶ γυμνητεύομεν καὶ κολαφιζόμεθα καὶ ἀστατοῦμεν καὶ κοπιῶμεν ἐργαζόμενοι